

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата <i>всѣки</i> : Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.	ЦѢНА: За година 20 лева сребърни „ шестъ месеци 12 лева ср. „ три „ 7 „ „ Единъ брой 20 стотинки.	Сичко което се отнася до вѣстника издавана са изправо до Т. X. Станчевъ въ Русчунъ	Печатени писма не са приематъ Ръкописи назадъ се невращатъ	За обявления се заплаща: За всѣки редъ при пръвѣ пкъ 20 ст. За „ „ „ вторий „ 10 ст.
--	---	--	---	--

Руссе, 31 Августъ 1884 год

Въ нашата братска старна, опустошената богата нѣкогажъ Тракия, работитѣ отъ денъ на денъ зематъ по-лоше направление. Подъ давлението на шарлатанитѣ яланъ-съединисти и нѣколцина чужденци, които отъ самото начало и днесъ сѣ били винаги най-големъ противници на народната ни свобода и права, и които сѣ принесли голѣми врѣди на цѣлото ни отечество, сѣ помощта на Кръстевичъ паша, рѣшили да разрушатъ, по единъ най-безаконенъ начинъ областното събрание, въ което ненамиратъ поддръжка въ лонитѣ си намѣрението. Това безаконно рѣшение, на тия зломисленници, на тия адеки души, както ни съобщаватъ изъ Пловдивъ, се турило вече въ дѣйствието! Назначили са нови избори, взѣли сѣ сериозни мѣрки отъ старна на правителството, да се употребяватъ най-силенъ натискъ въ врѣме на изборитѣ, за да са избержтъ за народни представители само лакеи и мекерета на пашата и на яланъ съединиститѣ, а ако се избере нѣгдѣ нѣкой честенъ човѣкъ, то той да се касира. Съ една рѣчь, въ Тракия произвола върлува въ правий смисълъ на думата и тамъ става днесъ единъ видъ превратъ, което навѣрно трѣбва да наскърби душата на сѣкий честенъ българенъ, когото го боли сърдцето и душата за своя братъ, въ опаята земля, която е и наша родина, на която дължимъ за свободата си, която ни е съчувствувала и съдѣйствувала да се избавимъ отъ пълномощията, и сѣ която рано или късно трѣбва да се съединимъ.

Нѣколко чужденци, авантюристи, сѣ помощта на нашенци черни души, предводими отъ пашата, върлуватъ днесъ въ Тракия; сичко вършѣтъ безаконно, гледатъ да задушатъ свободното слово, да убиятъ духътъ въ народа и да располагатъ сѣ народния трудъ и потъ. При токова едно неприятно положение на работитѣ въ Тракия, ние като свободни въ княжеството, дължни сме поне морално да спомогнемъ на нашитѣ братия, да имъ покажемъ нашето съчувствие и съдѣйствие въ бедата, като осѣдимъ подлитѣ постѣпки и заднитѣ мисли, които се развиватъ тамъ. Ние сме дължни да не обръщаме погледитѣ си отъ тая старна, която е била театъръ на най-кръжави сѣѣни, да ѣж неоставаме на подлечитѣ, да попадне пакъ подъ властѣта на турцитѣ, защото и самото потомство ще ни осѣди за немарливостѣта.

Насѣлението въ Тракия, сѣ негодование глѣда на сичко, което се върши около него, нѣ не смѣе да вѣстане, защото не знае, какво ще е слѣдствието отъ неговото движение. Кръстевичъ паша съчувствува на гърцитѣ и турцитѣ, той мрази и презира българетѣ. Сичкиятѣ си усилия полага, да се състави едно събрание отъ глауци и подлизурки, за да може свободно да върлува. Неговитѣ агенти, шарлатани лѣже-съединис-

ти го подкрепятъ, за да бѣде и тѣмъ добръ; да занематъ най-високитѣ служби, да крадѣтъ и да се располагатъ сѣ приходитѣ на цѣлата област. Честнитѣ синове сѣ отритнати, заплашени и не смѣятъ явно да дѣйствуватъ. Тѣ са предпазватъ, защото незнайтъ какво може да ги сполети. Опозицията на правителството е доста силна, тя е рѣшена да противостои на сичкигѣ безакония, които вършѣтъ една шепа шарлатани, нѣ за жалъ по-големата частъ отъ тамканшитѣ вѣстници, като: „Марица“, Народенъ или Манчовъ гласъ“, „Съединение“ и „Вѣстникъ“ сѣ подкупени и зацѣпватъ башибозукитѣ постѣпки, както на чужденцитѣ, тѣй и на яланъ-съединиститѣ. Само единъ вѣстникъ има, а той е „Южна България“ който честно служи на народнитѣ интереси, като неказва истината и открива безаконитѣ на силнитѣ на деня. Нѣ този вѣстникъ за честната си услуга, се приследва, като са нападна даже отъ полицията, която ограби и ръкописи отъ редакцията му. До такава степенъ башибозуклукъ, ние не видѣхме да се върши нито отъ турцитѣ, а днесъ са върши въ автономна Тракия, старна сѣ свободенъ уставъ, въ когото е гарантирана свободата на печата и неприкосновеностѣта на жилището.

Подъ таква условия се развива днесъ злощастната Тракия, на която полетата и долинитѣ сѣ напоени сѣ невинна Българска кръвъ за тѣзи свобода, която днесъ тѣпчатъ и злоупотребяватъ разни чужденци и изроди нехранимайковци.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

Презъ пролѣтѣта впрочемъ на 1876 год. той бѣше добръ извѣстенъ за всичко, що се кроеше и приготвяше въ България а особено въ родното му отечество Калоферъ. Въ съображение на това той и устройваше и приготвяваше Българевитѣ доброволни ратници, сѣ които той се готвяше да премине Дунавътъ, да доде въ България, и да ги поведе на бойното поле срещу закѣлатѣ врагове на България, Турцитѣ. Когато се вече разчу въ Букурещъ за жалостнитѣ сетинни на възстанията въ Панигю иже, Копривница, Перущица и пр. Христу Ботевъ не можеше вече да бѣде хладнокрѣвенъ на всичко извършено въ Тракия, особено въ родното му отечество Калоферъ; дѣйствително той имаше доволно записани, и приготвени момчета въ Романия, но какъ да се премине сѣ тѣхъ Дунава, безъ да ги нѣкой не усѣти? — За да си постигне предначертаната цѣль, блаженнопочившия нашъ великъ герой, схвзель идеята, да презлѣѣе отгорѣ дружината си която състоѣше отъ около 180—200 души въ градинарскитѣ имъ дрехи, а орѣжието да го остави въ сандѣци като стога, и като премине първи паракордъ покрай Гюргево, да влѣзи въ него сѣ една частъ отъ дружината си, да се внесѣтъ въ него всички доброволци на дружината да го чакатъ по скелятъ на Пикетъ и Зимничъ, и като прости градинари, да влѣзѣтъ и тѣ въ сѣкия паракордъ. Скроено и извършено. На 17 май 1876 год. Христу Ботевъ сѣ дружината си и сѣ казанитѣ схидѣци влѣзѣ въ паракорда Радецки отъ скелята на града Гюргево, и паракорда Радецки, безъ да знае какви пѣтници е приелъ, трѣгналъ за

на горѣ. На скелятъ Пикетъ и Зимничъ влѣзѣ въ него и другитѣ ратници на Христа Ботевата дружина. Надвечеръ на сѣкия денъ Христу Ботевъ се явява на ковертата на паракорда сѣ сабя въ рѣжа, и като войвода, сѣ синъ зеленъ шарфъ презъ рамо, и като схбиратъ своитѣ ратници облѣчени отгорѣ сѣ схжани врѣхни градинарски абички, които тѣ извѣдѣжѣ схблѣчатъ, и се лѣже военната имъ униформа, сѣ револверитѣ на пояса. Тогава той, слѣдъ като поздравилъ своитѣ ратници извикалъ велегласно: „да живѣе България!“ а тѣ му отговорили, да живѣе нашия войвода Христу Ботевъ! Въ тая, дѣйствително тѣжественна минута, и въ тая неочаквана случка, всички се изпоплашили, и като не знаели какво намѣрението има войводата на българскитѣ ратници, салсали се, и се смѣли що да правятъ? Важда се обаче, при всичко що се разказва за тоя единственъ въ новата ни народна история подвигъ на Христа Ботева, че капитанина на паракорда е силно възнегодувалъ връхъ тая му погѣпка, и вижда се че той го е увѣщавалъ, за да не струва таква безиния въ Австрийския паракордъ, но въ отговоръ Х. Ботевъ му възразилъ че: за да не тѣхри смѣгна за случката на паракорда Германия въ 1867 год. за кѣто по горѣ ние разказахми, то да придаде командата на паракорда на поѣтъ Катрафилова неговъ другаръ. Капитанина на паракорда, като се убѣдилъ че не ще му бѣде възможно да се противи на юнашката рѣшителностъ на войводата на Българскитѣ ратници: сложилъ и прѣдалъ управлението на паракорда на поѣтъ Катрафилова, който най напредъ заповѣдалъ да се окачи зеленото Аглазно знаме на дружината сѣ Българския гербъ, левѣтъ при Австрийското; отсѣтъ, като изминалъ Рахово вижда се че по заповѣдъ на Христа Ботева, паракорда билъ спрявъ при едно село Козлудуй що се намира между Рахово и Ломъ, и слѣдъ като се приготвило всичко за излизанье отъ паракорда, Христу Ботевъ излѣзълъ отъ него заедно сѣ своитѣ ратници и сѣ схидѣцитѣ имъ пѣлни сѣ орѣжия и други военни потребности. Това се е случило вѣчерта на 17 Май, на 18 Май турцитѣ ги вече прислѣдвахъ; защото въ Ломъ-Паланка излѣзли нѣкои турци отъ паракорда Радецки и разказали на тамошния Мюдюринъ за всичко, що се случило въ него. Мюдюринъ отъ Ломъ испратилъ незабавно потери, за да прислѣдва възстаницитѣ, състоѣщи отъ башибозуци, черкези и запѣи; а отъ друга страна телеграфиралъ въ Свищовъ за да се испрати и рѣдовна войска. Въ слѣдствие на зегитѣ тия предвартелни мѣрки, разумѣно се че положението на малобройнитѣ възстаници ако и въдушевени отъ най-горѣщия патриотизмъ, е било отъ най-мѣквитѣ и безсходнитѣ; защото освѣнъ че сѣ били много малобройни, но и не сѣ имали ни храна, ни питие, ни нищо. Дѣйствително тѣ сѣ надѣвали да имъ помогнѣтъ Вратчани въ това отношение; даже че ще се присѣдинятъ и сѣ орѣжие въ рѣжа сръшу Турцитѣ, спорѣдъ както имъ били писали въ Букурещъ, и имъ се обѣщавали Вратчани и други, че туку като преминатъ Дунавътъ, ще дождѣ да ги посрещнатъ сѣ кола?). За голѣмъ злощестина обаче на възстаницитѣ, ни единъ отъ Вратчанитѣ не се показалъ и не дошълъ да донесе малко храна и вода за да поуголи поне до нѣдѣ глѣдѣтъ и жаждата на отчаянитѣ бѣдни възстаници!... Тия обстоятелствени жалостни случки сѣ биле дѣйствително много по огорчателни даже и по убийственни за възстаницитѣ, нежели пушката и ножитѣ на давитѣ баши бозуци и черкези и това ги поразително отчаяло...

Турската потеря, кога прислѣдова възстаницитѣ, е имала на 18 май една отчаянна битка при Баниска въ която е билъ убитъ Брайтстари на дружината Куруго отъ Ески Джумая. На 19 май възстаницитѣ се приближили до Врачанскитѣ лозя и на мѣстото „Васелъцъ“ зовимо, залегнали да си отпочинатъ. На 20 Турска рѣдовна войска придружена и отъ черкези и баши-бозуци, заобиколиха отгорѣ възстаницитѣ близо при Враца гладни и жедни, и вижда се че турцитѣ сѣ биле рѣшили да разбиятъ сѣврѣшно и да истребѣжѣ въ тоя черъ и злочестъ денъ малобройнитѣ гладни и жедни Български самоотвержени горѣща патриоти! — Рѣшено и извършено. Спорѣдъ това и на 20 май презъ денѣтъ е имало битка отъ сутрѣнѣта до вѣчерта. Въ-

*) Виждѣ въ в. „Славянинъ“ брой 132 отъ 26 Май, изложението изъ запискитѣ на З. Стойнова.

черта Христо Ботевъ се свѣтувалъ съ вѣколко души отъ своята дружина: що да се прави? и за тая цѣль тѣ сѣ били въ една долина при една скалиста стѣна. Сидѣ маалко се чулъ единъ шумъ близо до мѣстото на свѣщанието имъ, Хр. Ботевъ се издигналъ за да види, що е това? но извѣднажъ се гръмна отъ една пушка и, крушумтъ ударилъ злочестия тоя поборникъ право въ гърдитѣ и вслѣдствие на това, той падналъ на земята и предалъ духъ Богу!! Вѣчна му память! Тѣй умрѣ Българския смѣлъ юнакъ и горѣщъ поборникъ за освобождението на милото си отечество Христу Ботевъ.

(Слѣдва)

Д Н Е В Н И К Ъ

(стѣнографический)

на

IV Обикновенно Народно Събрание.

(Извънредна сессия)

У. ЗАСѢДАНІЕ, СРѢДА 4 ЮЛИЙ 1884 Г.

(Вижъ брой 20).

Председателъ: Желаетъ ли нѣкой да говори?

Тихчевъ: Г-да представители! Като народенъ представителъ длъжността ме заставя да обърна внимание то на г-да представителитѣ върху едно заявление — заявление, колкото законно, и справедливо (Мановъ: Има ли заявление? *Председателъ:* Моля да пазите благочиние). Преди сичко г-да не трѣбва да покажемъ горѣщо усърдие въ изпълнението предписанията на законитѣ и Конституцията, върху която сме повикани да работимъ. Изпълнението на законитѣ пакъ у насъ дава възможность, за да може да се въведе редъ, миръ и тишина. Неиспълнението на законитѣ, незачитанието имъ, наопаки прави да съществуватъ въ страната безпорядки и безакония. Конституцията предписва, щото всѣки избираемъ, трѣбва между другото да има качества на български гражданинъ и български подданикъ. Между достауважаеми тѣ лица избрани въ Соф. околия фигуриратъ инакъ единъ достоуважаемъ и почитаемъ личности на име П. Каравеловъ и П. Славейковъ. Не можъ да кажа нищо върху българщината на тѣзи уважаеми лица и неможъ да не ги призная за българи. Но по злочестие тѣзи достауважаеми личности презрѣха буквата на закона, хвърлиха дрѣхата на българското подданство и приеха чуждо подданство, безъ да искатъ нужното разрѣшение отъ надлежната властъ въ Българското Княжество. Тѣзи г-да Славейковъ и Каравеловъ хвърлиха българското подданство и приеха Румелийско подданство, и тая високоочитаеми личности приеха и длъжности въ источна Румелия, изпълняваха служебни обязанности и съ туй показаха, че презираатъ законитѣ на Българското Княжество. Ако има страна, да се уважава нѣщо, то е у насъ основни законъ; а трѣбва да се почитатъ и другитѣ закони, които произтичатъ отъ него. Тѣй като въ 86 членъ на Конституцията е казано, че само български граждани и подданици можатъ да бждатъ избрани за депутати, а тѣй като г-да Каравеловъ и Славейковъ сѣ презрѣли и отхвърлили Българското подданство, то излиза, че тия г-да нѣматъ онова условие, за да можатъ да бждатъ избрани за депутати. Наместника тѣ можахъ, когато се завърнаха въ Българското Княжество, подиръ въстановленieto на Конституцията, можахъ да поискатъ българско подданство; но тѣзи достауважаеми личности за злочестие не сѣ направили това. Какво трѣбваше да направятъ, когато се върнаха — трѣбваше да изпълнятъ предписанията които изисква закона. А тѣзи предписания сѣ указани въ 23-ий членъ отъ закона за българското подданство, (чете го). Питамъ сега, не е ли доказано, че тѣ приели чужда служба безъ разрѣшение на *Негово Височество*? Сега какво трѣбваше да направятъ тѣ? Като бѣха хвърлили дрѣхата на българското подданство, разбира се, трѣбваше да преминатъ презъ указанието направено въ сѣщия този законъ. Тѣ трѣбваше да даждъ заявление въ Министерството, да направятъ нужнитѣ формалности, за да приематъ българското подданство, разбира се съ Княжески указъ. Тѣзи г-да, до дѣто не представятъ такива доказателства, че иматъ разрѣшението на нашето правителство за българско подданство, до тогазъ мисля, тѣ нѣматъ право да бждатъ избрани или депутати. Турете си г-да представители ржката на сърцето си и се произнесете! Въпроса е твърдѣ важенъ. Ако ги признаемъ, че сѣ български подданици и законно избрани депутати, съ това ще направимъ нарушение на закона.

Юр. Тодоровъ: Отказвамъ се.

Дръ Вацовъ: Г-да представители! До колко г-нъ Славейковъ и г-нъ Каравеловъ сѣ уважаеми или не, до колко тѣ сѣ почитаеми или не, ние го това знаемъ. Азъ ще възразя само на изказванията, които Агъ Каджарски представителъ г-нъ Тихчевъ даде предъ Нар. Събрание. Г-нъ Тихчевъ преди сичко каза, че г-да Каравеловъ и Славейковъ нѣматъ право да бждатъ избрани за представители въ Нар. Събрание, защото не

притѣжавали условията, които предвиждалъ законътъ, не притѣжавали условията за поданството, не притѣжавали най главнитѣ условия които трѣбвало да притежаватъ, за да можатъ да бждатъ избрани за представители въ Нар. Събрание. Такива изказвания, г-да представителю, естествено е че трѣбва да се подкрепятъ съ фактове. Азъ моля г-да представителитѣ, да кажатъ, да ли има нѣкой отъ тѣхъ да е чулъ, че почитаемия Агъ Каджарски представителъ г-нъ Тихчевъ е показалъ нѣкакви фактове, че дѣйствително г-да Каравеловъ и Славейковъ сѣ чужди подданици, или по-добрѣ, както ги наричатъ той, подданици на Цет. Румелия. Такова нѣщо ние не чуемъ; ни единъ поне фактъ за чуждо подданство неможахме да чуемъ, за да вѣрваме, че дѣйствително сѣ чужди подданици.

Освѣнъ това, ние знаемъ г-да представители, миналото на г-да Славейкова и Каравелова, знаемъ, че тѣ сѣ били министри на нашата държава, знаемъ каква роля сѣ играли въ нашата тѣй наречена малка държавица — защото асѣ си е малка. — сичко това знаемъ и заради това не е нужно да говоримъ върху тѣзи нѣща. Твърдѣ добрѣ ни е познато, по какъвъ начинъ сѣ дошли туй въ България; познато ни е тѣй сѣщо и какви длъжности сѣ тѣ занимавали напредъ и въ настоящето време каква роль играатъ. Сичко това не искамъ да обяснявамъ на Нар. Събрание, защото напълно съмъ убеденъ, че нѣкой отъ г-да представителитѣ, се не лишаватъ отъ това, което трѣбва да знае заради тѣхъ. Нѣкой не се лишаватъ отъ това, да знае тѣхното минало и настояще.

Казахме че изказванитѣ въ Нар. Събрание нѣща, трѣба да се подирбятъ съ факти. Ако г-да Каравеловъ и Славейковъ въ извѣстно време сѣ отишли въ Цет. Румелия, съ това не се доказва ни най малко, че сѣ приели подданството на онази страна, която сега за сега се нарича още Цет. Румелия, и ако тамъ сѣ занимавали длъжности избрани или коронни, съ това не се доказва ни най малко, че сѣ станали подданици на Цет. Румелия; защото извѣстно е че у насъ въ България има не единъ, не двама, не 10 души, които сѣ чужди подданици а занимаватъ длъжности. Тѣй щото, съ това обстоятелство ни най малко не се доказва че г-да Каравеловъ и Славейковъ сѣ станали Цет. Румелийски подданици, ако и да сѣ занимавали тамъ длъжности. Още повече, съ това не се доказва, че сѣ изгубили българското си подданство, което сѣ имали отъ началото на основанието на България. Не се доказва за това именно, защото се върнахъ въ България по диръ истиничанието на твърдѣ злочеститѣ за сички ни врѣмена; играха между насъ сѣщата роль, както и по напредъ и сега се намиратъ на положението си. Заради това казахъ, че исканието на Агъ Каджарски представителъ г-нъ Тихчева, неможе да се счете за обновително, и азъ вѣрвамъ сички ще се сжгласите и ще признаете г-да Славейкова и Каравелова за законно избрани представители въ Нар. Събрание.

Дюкмеджиевъ: Азъ мисля, г-нъ Вичовъ достаточ-но разясни, че нѣма голѣма сила да направи човѣкъ чуждъ подданикъ, ако служи въ друга държава; но г-нъ Тихчевъ съжалва вѣрвамъ, дѣто не сѣ ги нападнала и отъ тамъ. Той каза, че е трѣбвало да искатъ разрѣшение, че тогава да постъпятъ тамъ на служба; азъ незная отъ кого трѣбва да искатъ разрѣшение, когато онзи, койго трѣбва да ти го даде, той те гони. Тия фактове, които преведе той не сѣ нищо; това е изказване на една яростъ, както се вижда. Той искаше краснорѣчиво да каже, трѣбвало между насъ да има любовь, миръ, сжгласие и почетъ къмъ законитѣ, самитѣ негови думи джказватъ че желаетъ раздоръ, чункимъ той го вече започна.

Заради туй г-да сичко това, понеже не е достаточенъ фактъ, предлагамъ на почитаемото Нар. Събрание да удобри избора на г-да Каравелова и Славейкова като правителъ и законенъ. Предлагамъ прочее да се даде на висшегласие: да ли желаетъ Нар. Събрание да се говори още по този въпросъ или не; и ако приема, че не, да се прекратятъ разсѣкванията.

Председателъ: Има предложение да се прекратятъ дебатитѣ (Гласове: да се говори!) Койго желаетъ да се не говори, да си дигне ржката. (Двама дигатъ). Слѣдователно, ще се говори. Думата има г-нъ Грънчаровъ.

Грънчаровъ: Г-да представители! Предъ тѣй го рещо изказванитѣ думи отъ почитаемия Агъ Каджарски представителъ г-на Тихчева, неволно ми дойде на умъ да си спомня една случка, която се случи съ г. Петка Славейкова преди година и нѣколко мѣсеца врѣме. Додѣ ми неволно на умъ, да си припомня, когато той стигна на границата на Българското Княжество, съ телеграмма искаше разрѣшение да влѣзе въ това мѣсто, отъ което нѣкой хора искатъ да кажатъ че не е български подданикъ. Даде му се позволение за три дена да дойде и види какъщата и приятелитѣ си. Чудно ми се види, какъ може единъ народенъ представителъ да забрави ония обстоятелства и врѣмена, въ които всѣки единъ, какъто гласъ и да имаше, трѣбваше да преклони вратъ; когато хората земаха ноци

изъ къщцата имъ и ги пропѣждаха вънъ отъ границитѣ на Българското Княжество; когато хората не сѣ имали толкова сигурность за живота и имота; когато най честнитѣ дѣтели и патриоти на този народъ се презираха: да забрави човѣкъ тия обстоятелства и тия врѣмена и да си неспомни, че тия дѣтели български не самоволоа а по друга воля, по принуждение сѣ изгубили, испѣдени сѣ, и да излѣзе да каже, че тѣзи дѣтели не сѣ наши съграждане и български подданици!

Привежда г-нъ Тихчевъ обстоятелството, че сѣ завили длъжности и за това споредъ 23 й чл. приели сѣ чуждо поданство и сѣ изгубили българското. Моля Ва г-да, земете въ внимание туй обстоятелство, че тѣзи хора като живѣяха тамъ, не трѣбваше ли да влѣзатъ? Трѣбваше ли да стоятъ гладни и безъ никакъвъ поминѣкъ. Г-нъ Тихчевъ е искалъ като отидоха въ Тракия, да ги изгонятъ и отъ тамъ, че тогава да останатъ на сила български подданици.

Г-нъ Дюкмеджиевъ справедливо забѣлжи, че когато те издигатъ, къдѣ ще отидеш? Какво разрѣшение ще искашъ? (Смѣхъ) Азъ вѣрвамъ, че всѣки отъ представителитѣ, комуго е мило и драго нашето отечество и интереситѣ на нашия народъ; койго оценява интереситѣ на Българския народъ, всѣкому ще бжде мжно за подиганието на такъвъ въпросъ, чрѣзъ койго нѣкой искатъ да кажатъ за главнитѣ наши народни дѣтели, че не сѣ български подданици или че сѣ хвърлили дрѣхата на българското подданство. Съжелявамъ г-да представители, че се намѣриха между насъ хора да кажатъ тия думи.

Азъ не щѣ повече да продължавамъ, защото сички знаете обстоятелствата, които навраха тия народни дѣтели да отидатъ и живѣятъ вънъ отъ границата на Княжеството и че сѣ били и ще бждатъ за всегда български подданици и дѣтели народни. Заради това, моля г-да представителитѣ да неzemатъ въ внимание заявлението на г-на Тихчева, но да признаатъ г-да Каравелова и Славейкова за законно избрани представители, тѣй като тѣ наистина сѣ български граждани и български подданици.

Пис. Мановъ: Г-да представители! Справедливо забѣлжи г-нъ Грънчаровъ, че въпросътъ койго е поддигнатъ и койго се обжжда сега е дѣйствително такъвъ, че щомъ го чие нѣкой отъ насъ, неможе безъ вълнение на душата си да разсѣждава, вълнения казвамъ, които се извиватъ отъ онзи въспоминания, които се докарватъ човѣку на умъ, за тѣзи наши двама дѣлци, за които е сега въпросътъ — за г-да Каравелова и Славейкова.

Какво става тукъ днесъ г-да? — Г-нъ Тихчевъ излиза и казва, че г-да Каравеловъ и Славейковъ не сѣ български подданици, слѣдователно на основание на Конституцията, тѣ не можатъ да бждатъ избрани за депутати, или ако сѣ избрани, трѣбвало да се касиратъ. По-нататѣкъ казва, че тѣ сѣ опозорили законитѣ на нашето Княжество, и че трѣбвало е да ги вардятъ, за да можатъ да се ползватъ отъ българското подданство. Ми се чини г-да, че тѣзи думи сѣ по вече отъ безосновни. Не че сѣ опозорили законитѣ, но че сѣ ги вардили, г-да Славейковъ и Каравеловъ сѣ били изгонени отъ предѣлитѣ на Княжеството! (Гласове: вѣрно, вѣрно!) Имамъ е извѣстенъ г-да начинътъ по койго се дигна г-нъ Славейковъ отъ София; извѣстно ни е тоже, че и г-нъ Каравеловъ се спираше по границитѣ да не влиза вътрѣ въ Княжеството. Сега, кой не е чель вѣстницитѣ въ онзи врѣмена, койго бѣха за всички ни тѣжки; кой незнае онзи приключения и кой отъ васъ днесъ ще признае че заявлението на г-нъ Тихчева има баремъ сѣнка отъ основа и законность?

Азъ вѣрвамъ че всички ще си припомните обстоятелствата, въ които на тия хора сѣ постановление бѣше възбранено и когато формално имъ бѣ забранено да не можатъ да бждатъ мжду насъ. Това като си припомните, достатъчно ще бжде да си обясните че не Петко Славейковъ и Петко Каравеловъ сѣ искали да ни напуснатъ и отидатъ въ Румелия, по други причини, или тѣй да кажа, силата ги е накарала да отидатъ тамъ. Едно обстоятелство ще ви припомня г-да. Влѣмъ е извѣстно, че г-нъ Славейковъ живѣше въ Румелия, бѣше избранъ да депутатъ отъ едно мѣсто, но той биде касиранъ по причина, че той не е тамошнъ подданикъ. Това е ясно доказателство, че той не е искалъ Румелийско подданство и не го приемалъ, защото друго и не трѣбваше да бжде касиранъ, а трѣбваше да бжде приетъ за депутатъ. Освѣнъ това г-да, въ самия този законъ на койго се основава г-нъ Тихчевъ, има извѣстенъ порядѣкъ, по койго трѣбва единъ човѣкъ да се откаже отъ подданството на онази държава, чийго подданикъ се брой. Първо, той трѣбва да заяви на правителството, на което е билъ напредъ подданикъ да го отчисли и тогава само да може да се зчисли въ чуждото подданство. Такова заявление, да ли може да ни покаже г-нъ Тихчевъ че съществува въ нѣкое отъ нашитѣ учрѣждения? Да ли г-да Славейковъ и Каравеловъ сѣ заявили, че се отказватъ отъ българското подданство и отиватъ да станатъ чужди подданици? — Ако имаше подобно заявление, азъ вѣрвамъ, г-нъ Тихчевъ щѣше да положи

всезъможни грижи да го получи и представи сега тукъ. А самъ г-нъ Тихч въ признава, че тѣ сж били български подданници, но като сж отишли въ Румелия, заели сж служби и това било сжаката пречка, че сега нѣмали българско подданство.

Не искаме да говоря пов-че г-да, но само забѣлжамъ, че г-да Славянковъ и Каравеловъ сж били принудени за хлѣба си да заематъ по една служба, или по една такава работа, за която да получаватъ по едно извѣстно възнаграждение, за да се поддържатъ, до дѣто дойде благоприятный часъ и минута да дойджтъ пакъ тамъ, отъ дѣто бѣха испждени. П-вие г-да сте свидѣтели, че щомъ мина 30 августъ и 6 Септемврий ми налата година, ние видѣхме, че пакъ дойдохъ между насъ. Това е г-да фактъ, че тѣ сж били принудени, а не че сж искали тѣ това самоволно. Това като е така, ми се чини, че да се заявява, че не сж български подданници, е безосновно и недостойлно, и азъ ще моля сичявитѣ г-да представители, да отхвърлятъ като безосновно заявлението на г-на Тихчева, а тия наши дѣйци да се признаятъ за български подданници, и че и иматъ сичякитѣ качества да бжджтъ депутати; защото може между насъ да има други, които повече не притѣжаватъ тѣзи качества: но за които не е станала въпросъ.

(Слѣдва)

ОТВОРЕНО ПИСМО

До г-на Княза Родолфа Турнь-Такисъ, главенъ адвокатъ въ Вжрхов. сждилище

въ Пловдивъ.

Окуфелий старче!

На вѣрно, когато послѣдната война произведе въ нашето отечество ера за политическа независимостъ, за свободенъ животъ, тебъ е поиграли опашката на лѣво то ти око, че на стари дни ще намеришь почва за лесна, по выгодна работа; да можешъ, ако не да оставишь нѣщо по-вече на наследниците си отъ това което имашъ, то поне да преминешъ по спокоенъ останалото врѣме отъ живота си. Навѣрно, въ деня, когато си трѣгвалъ да берешъ ягоди въ нашата отъ послѣ останала автономна нещастна областъ, ти си плюзналъ назадъ къмъ гоненията, потѣпкванаята, хигуничеството, които произвежда швабата въ твоето отечество за свободата на словото, за правата на братията ти, за националната ти, гордостъ. И съ сжрдечна радостъ си миналъ Дунавътъ, балкавътъ, въ областта ни си стѣпилъ да настпишь, въ краткия срокъ койго имашъ мжду живитѣ, душата си на свобода, макаръ чужда, но братска; за угешение подъ неинитѣ благоговорни зари сжрцето ти, това сжрце, което презъ тоджжъ животъ не е срѣщало въ никой жгълъ на родината си радостна улыбка. И ако въкои обстоятелства не те принудатъ да се върнешъ и видишь за последенъ пѣтъ единъ хоризонтъ отъ твоето нещастно отечество, да пролещъ за него още една ярквна сжлза на предсмъртния си часъ, ти поне да запчаташъ свойгъ животъ мжду братияга славяни, подъ ехото на святата свобода. Охъ! Да знаешъ колко тупти сжрцето ми за и прѣдъ лицето на толкова хора, отъ които нация и да са тѣ. Азъ нато предполагахъ, че ти се вредявашъ въ тѣхъ: ублажавамъ те; завиждамъ ти; нема да бжда обвиненъ, надѣя се, отъ народа, ако ти стора халалъ сичко, което земашь отъ потѣта на бедния българинъ. Впрочемъ, какво говора? Сичко туй можеше ти да очаквашъ отъ мене до прѣди единъ месецъ.

Только години ти служи въ нашата областъ, условный срокъ истече. Пост. комитетъ, той представителъ на народа койго ти плаща, отъ уважение къмъ победилитѣ ти косми, отъ оценение специалността ти, реши да та остави на областна служба още една година. Ти, бѣловласий, окуфелий старче, на мѣсто да употребишь и послѣдний запасъ на въздржанность, честность, почитъ къмъ нашата свобода, ти напротивъ направи ударъ на нея, та оиптни и бившата си дѣятелность. Ти окаяла муцуната си въ престѣпление, посегна да разслабишь племенната връзка, която трѣба да сжществува мжду нашия и чешкия народъ; ти състави прецедентъ, послѣдствияга на койго са твждѣ опасни за народа, на чийто грѣбъ днесъ тежишь. Ти, изверго, разсужка до лѣкти вжрвнишкитѣ си рѣцѣ да нанесешъ ударъ на нашата свобода на печата. Тая свобода, за която ти ако мога да предполагамъ и твойтѣ братия жртгвуватъ сичко мило за да я добиете въ своето отечество. Какво е това дебело перде на очитѣ ти, та още стоишь при мѣстото на пристѣпленieto? Съ какви очи гледашь тукъ на твоитѣ сънародници чехи? Съ какви уста ще зивнѣшъ да дадѣшь отчетъ прѣдъ олтара на отечеството си за твсига Узориаторска роль, която прие да извжршишь надъ нашата свобода на печата? Цадъ неприкосновенностьта на жилищата ни? Не знаешъ ли, че тия са достояние наше, добыто съ хиляди жртви, искушено съ разорението на Заара, Перуцаца, Батакъ? Не помисли ли колко е то сжкпо? Каква награда можешъ да получишь?

Ти изверго, за да не те опжтнатъ въ лакейство, отъ началъ, презъ вѣстникагѣ обяви, че безъ ни чия заповѣдъ, самъ, d' office, си решилъ да посегнешъ така подао, така разбойнически на свободата на печата ни, на неприкосновенностьта на жилищата ни. Ти сжщий сега официално излизашъ, безъ да се свенишь ни най-малко, безъ да отдадѣшь ни най-малка пощада на побѣлелата си глава, като казвашь че сичко това си извършилъ: «по устна заповѣдъ на глав. Управителъ». П пресгжпникъ! П лакей! П подлецъ!

Знай, че нато въ една, нито въ другия случай твоята постѣпка не се оправдава. Ти измени на отечеството си; Ти опозори чешкото име; ти силно нарани сжрцето на българина. П да бѣше мжду другъ народъ, да бѣше омжрелъ така душата си въ средта на друго общество ти, щеше да получишь възнаграждението си. . . . П той народъ, на гжрба на койго ти поджлствувашь, и той би съумелъ да ти каже думата си. . . . Но за го лѣмо нещастие, сега е той приспанъ. Твоята крепость е турнала фундаментгѣ си на тая приспаность. Твояга армия, за голѣмъ нашъ позоръ, се комплексува отъ наши политически шрлатани. Твояга батери, за ужасъ, са три наши в. «Марица», «Съединение», «Народни Гласъ» и съ катжръ топу «Вестниче». П трѣба да благодаришь на тия обстоятелства; тия обстоятелства, които ребутиратъ истинската народна воля. Цаакъ. . . . ти от давна би си получялъ джжжмото.

Зи сега, привими, г-не мосто джлбоко, къмъ твоята виска душа, презрение.

Пловдивъ 24 Августъ 1884 год.

Единъ Румелиецъ.

До Господина Редактора на в «Славянинъ»

Въ 17 й брой на почитаемий вашъ вѣстникъ отъ 23 текущий въ рубриката «по народчатѣ вѣстания» сж прескърбае прочетохми, Господине Редакторе, това дѣто, въ бѣлжката, отдолу си помѣнува и името на наший съгражданинъ господина Цинка Добревъ като «Чорбаджия», койго да е подписалъ обвинителенъ актъ противъ учителитѣ отъ Гимназияга ни, тукъ презъ 1876 година.

Писаното това за Господина Добрева защото е, или грѣшка, или умшленна низка клѣвета, то, ние долоподписанитѣ, койго по оновъ врѣмъ сж имали честь та да бжджмъ училищни Настоятели и по добро отъ всекого да знаемъ направѣността отъ господина Добрева, въ даденното отношение, считамъ за свой свѣщенъ джлгъ да възстановимъ истинната, която е слѣду ющата:

По онова мрачно врѣме, когато никой не смѣеше да се събира и разговаря съ нѣкого отъ учителитѣ, отъ страхъ—да не плати съ живота си, когато училищната касса бѣше истощена, и въ тѣй слабѣтъ сѣ срдѣства, а учителитѣ не земали за по нѣколко мѣсеца заплата, бѣха покарани за въ Търновский زندанъ като оставяха сѣмействата си бѣдни безъ никакви парични срдѣства и надѣжди: ние знаемъ, че само почитаемий Г-нъ Добревъ са намѣри, койго, подъ рискъ на живота си, самъ даде свои пари 16,000 (шестнадесетъ хиляда) гроша да дадемъ на учителитѣ.—Тѣзи негови пари сж заминати въ училищнитѣ Княжа, отъ койго всекой можи да си увѣри, ако иска, и му се завѣрнати отъ послѣ следъ избѣгнанието му въ Румания, отъ училищнитѣ доходи тамъ, и не само веднажъ е било, дѣто тѣй е заемалъ и улѣснявалъ, съ грамадни сумми училищната касса, въ най труднитѣ врѣмена.

Ние добрѣ знаемъ и свидѣтелствуваме, че като младъ—буенъ, интелегентенъ и богатъ мжжъ, господинъ Цанко Добревъ, споредъ силата си и възможностьта си всѣчески е дѣйствувалъ и подпомагалъ вѣстанието, а не да е припѣтствувалъ нему.

На назѣ, който сжщо сме арестирвани, мжчени и карани по онова бурно врѣме, сж извѣстни и много добрѣ познати тѣзи и много други, патриотически постѣпки на уважаемийгъ, г-нъ Цинка Добревъ въ отношение къмъ общото благо на народа, постѣпки, за които той заслужва похвала и благодарение. Зи срамъ и стыдъ прочее, ний тукъ прочетохме имѣто му въ олази бѣлжка, койго неправедно и не простително го почерна. Имало е, наистенна, въ онова врѣме, съставенъ на не разбранний намъ турски языкъ, аггъ, противъ учителитѣ, подписванието на койго е станало и принудително, и съ измама, нѣкои простодушни хорица, че е благо дарителенъ адресъ до Султанитѣ, въ ние смѣемъ да у твждѣваме, че името на Г-на Добрева тамъ не фигурира и неможаше да фигурира!

Въ името на правдата и самата истенна, молимъ слѣдователно, г-не Редакторе, да дадете мѣсто на насъ тоящето, въ най близкий брой на вѣстника си.

Габрово 29 Августъ 1884 год.

Съ прилично къмъ васъ уважение:

Бивши училищни Настоятели: П. П. Червеняковъ
Илия К. Сахатчиевъ.
П. А. Гачевъ.

Пловдивъ 26 Августъ 1884 г.

Много въпреси, купъ нѣша, истина, има, за който трѣба да се пише и говори, и който лѣжжтъ върху всеяви ни, чакатъ своето разглѣдвание, своето рѣшение. Има такива работи, който прѣди малко, или сега, или пакъ, сж тжжжжтъ да ставатъ, и ся намиратъ въ рѣцѣтѣ на масгоритѣ имъ кроачи, и не търпятъ отлагание за да бжджтъ раскрыти и извадени на яве прѣдъ народа, въ името на който и за който сж кроачтъ а койго трѣба, има право, па и длжженъ е да ги знае, да ги учи, за да вижда какво сж върши по насъ, надѣ отиваме, защото инакъ значи заблуждение и не ще си има мѣстото да се сжрди, че туй или онуй е останало скрито, тъмно за него.

Но кой ще да извади всичко на мегданъ?! Дѣка щешъ да го искажешъ?! Като народъ, ако поне мислимъ за по дълго, по трайно и честито живѣние на тоя свѣтъ, насъ трѣбва всеки пѣтъ да ни занимава онова, което сж върши въ отечеството ни; трѣба да ни интересува всечко станало, и туй който сж мисли да се направи, какго и да размисляме за слѣдствията който отъ послѣ бихж или можжтъ да се случатъ, защото положението ни е искусствено, незаячено, безъ темелъ, и просто сме въ невзвѣстность, стоимъ на вѣтрѣтъ, нѣщо като аманетъ, и не по вече. Но пакъ не трѣба да са отчайваме, да се оставяме на *аллахъ керимъ*, на касмета, защото: «сѣдни на смѣтъ, че тебъ касметъ», казва поговорката. На противъ трѣба да имаме вѣра и надѣжда въ добро бжджце, защото тѣ сж двата стълба вързъ койго почива, лѣжи и ся напиря на прѣдвѣтъ, свободчото и независимо политическо сжществувание; при това сж изискуватъ още да има: честность, искренность, братско съгласие и доброжелание въ водението общитѣ ни народни работи, и тамъ, и само тамъ е маяга, ядката за сжществувание, за постигание гонимото. Безъ всячко това, всеки народъ, койго и да бѣлъ, е осжденъ на смъртъ въ самостоятелния и политически животъ.

Да ли туй у насъ го има, или не, и, ако го има, то до каква е стѣпенъ. азъ нѣма да кажа нищо, като оставамъ всеки единъ отъ насъ самъ за себѣ си да отговори, защото знаемъ се вече, че ние не сме тоя народъ, койго бѣхмѣ; у насъ чувствата сж обрнана като сагана, измениха се като Пуда; станахмѣ та за приличахмѣ на джамбазѣ; мнозина отъ насъ вече има който сж изгубили всяко народно, като Гавриилъ Кръстевичъ и Д. В. Мичовъ, всяко свято, като Лазаръ Почеувъ и Герасия Левкийский, а още по вече има такива който търгуватъ съ свѣтъта си, като Бѣчовъ, Маджаровъ Д. Поповъ съ Великовъ и Вазова, и съ думата, като докторитѣ — Хахановъ, Янкуловъ, Юруковъ и Наботковъ, и даже тая хора мислятъ и увѣрватъ че доста честно водягъ своя «алжжъ веришь», и минаватъ още за «патриоти» (?!?!). П кои сж тѣзи наши братя джамбазѣ? — Повецъ, или най много ужъ ученигѣ; нашатѣ книжовница, списвачи и вѣстникари, патриоти — чифликчи. А иснафията работничъ? станалъ е по вече отъ халосникъ. Той го дѣрпа на тѣй, другъ му за тарафъ на ухѣго пѣй; едни му казватъ народъ сме единъ, други му свиратъ — султанитѣ е нашъ суверенъ. Гладни сме, кирове нѣма, отъ търговия заспала и за давана вече не достига, — казватъ сиромаситѣ; а че нашето съединение всечко чорбаджийско помита, казватъ високитѣ патриоти, най голѣми базиргани. Матото на Балкана да сж дигве, вика бѣдния, чакай че сулгана ще рипне, отговарягъ хазнатаритѣ окумуши. Ние сме султанъ, ние сме хазна и войска, глада и голотията викатъ клѣти; ами тогава като останемъ безъ меснеги, какво ще насъ да сполѣти, крикатъ тѣзи наши газетадния патриоти, аза «Марица», «Н. Гласъ» и «Съединение».

До тукъ сме днесъ стигнали, това сме сега, и койго може, нѣка рѣче, че не е тѣй.

Такова нѣщо е и туй, койго е бастисано въ бай Дановата газета «Марица» отъ тоя джжжъ патриоти Маджаровъ и Бѣчовъ, оргаци съ Гешевчето Иванчо, неговитѣ шурей—д рѣ Хахановъ, роднината му, д рѣ Янкуловъ, крѣвопроливающий въ театрото Величковъ, изумелий Вазовъ, и всечки тѣхни другари, плячка тарафари — Герджиковъ чифликчия, Юруковъ чифликчия и пяринчия, Костаки Пѣюлду чифликчия, и сж два три конака (нѣка и да не струва за бонакума.) Д. С. Поповъ подслушникъ, (да не речете шпионинъ), ре джгоръ на конашката утрѣбка «Вестниче», и началникъ канцел. въ дирекц. на вжтрѣш. дѣла, и пр. и пр. Това пишатъ въ своитѣ газети днесъ, и то тия, който прѣди нѣколко мѣсеци викахъ: «Съединение», то е наше спасение, до като го продажжтъ на мезатъ и сж облажатъ; а сега казватъ и пишатъ: «пара, чифлицѣ, коначѣ, туй е наше спасение, ние сме хора рачатчи, вѣджи, саламъ и башъ чорбаджия».

Туй тжжко е тѣй, истина; койго ще нѣка вѣрва, а азъ ще говоря, нѣма да сѣкж вече чужди дѣрва, че въ джжжъ земя тоя пѣтъ ни вжарва, тия яланъ патриоти това искатъ, повече му не мислятъ.

А ние братя еснафи, хора не много богати, но и си ромаси, ние трѣба да си разбираме халътъ, да му търсимъ царьтъ, било въ диганието митото (гюмрюка) на Бялава, било въ истинското Съединение, съ една речъ да го търсимъ грѣто ся намира.

Както са научавамъ, Сливенци додали едно демонстративно прошение на Гаврилъ паша, отъ когото настоятелно искали унищожението на митата по Бялантъ мѣжду Княжеството и нашата Область, като намирали въ това злото. Такова нѣщо трѣба да се направи и отъ всички насъ граждани и селяни, защото ся докачатъ нашитѣ интереси, безъ да слушаеме увѣренията на Гаврилъ пашовитѣ софти и молли, че неможало да ся дигне тоя измайсторевъ гюмрюкъ турнать, и гдѣ? Мѣжду кои? По ередъ самитѣ насъ българитѣ, защото не щало да имъ ся пратятъ смарладисанитѣ жълти чехли отъ Цградъ, изработени въ фетваджийското идаже при Шех юл Целямъ капусу. Подобни заявления и демонстрация е вуждно да ся направятъ отъ населението, и нѣтрѣба вече да ся пропуща време, като ся и не дава вѣра на думитѣ на нашата, че съ дълготърпение този въпросъ щялъ да ся рѣши, за да не ся повредятъ пашовекитѣ интереси, и интереситѣ на неговитѣ алай табурѣ яланъ Съединити аскерѣ командари; защото, ако тѣи скоро ся разрѣшалъ тоя въпросъ, да ся дигне гюмрюка отъ Бялантъ, отъ това щяло, и трѣбало да ся разбира нѣщо като близко до Съединението ни съ княжеството. Двѣ разжжани чести отъ цѣлото наше Българско Отечество.

Сливенци, наистенна, надучили дѣсло то на злото, и въ тоя случай тѣ удрали на самото болно мѣсто; само че тѣхното заявление предъ Пашата е едно просто прошение, безъ всякаква демонстративна смисль, която тѣмъ се ще, види се, да му се предаде, защото обичатъ да държатъ както едно време и сега първенство въ важни народни работи, като въ черковний въпросъ, презъ 1881 год.; но нека ми проситѣ да имъ кажа, днесъ тѣ не сѣ тия Сливенци, какво избобо всички не сме вече оня народъ, който бѣхъ. Сливенци бѣхъ първи и при повдиганieto врявата за съединението, а днесъ? Дѣ ги? Къдѣ останаха съ първенството си, съ гюрюджията си, или и за тѣхъ следниението бѣше до тогава, и само за толкова?—Ей такава ще бѣде шаматата имъ и сега по въпросѣтъ за дигане митата на Бялантъ.

Както и да е, но важното е туй, че Сливенци не останаха и сега на дире, и занимаването прѣзъ дене си на Директорѣтъ на Вѣтр. Дѣла, за Сливенъ, увѣриватъ, че е свързано съ станалото или готвилото са да стане тамъ нѣкакво вълнение по въпросѣтъ за митата.

На всѣки начинъ, Сливенци заслужаватъ похвала за тѣзи имъ постѣпка, съ която даватъ първи усилени потиятъ на работата, за да се рѣши въ обща полза на народа; и това нѣщо, слуша се да казватъ, че е накарало волею неволею Гаврила-паша да се съгласи съ Княжеското правителство да приеме вдиганieto на митата и да се не плаше отъ Гаврилъ паша и нѣговитѣ алаици че ще изгубятъ жълтитѣ Ц градски чехли, защото народа може да извърше тая работа най сетѣ и безъ тѣхъ, а тѣмъ да покаже пакъ къмъ Стамбулъ, тамъ да отидатъ и бѣдѣтъ вѣрни Мухамедови поклонници, и негови защитници, а тукъ предъ кръста абдесъ, и намазъ не трѣбать.

Въ сжщность въпросѣтъ не стои така както се представя и показва отъ повѣдението на Сливенци. Работата за вдиганieto на митата между самитѣ насъ—Сѣверни и южни България, или България и Тракия, е достигвала до голѣмо развитие; вуждата се силно чувствувала, болката се осѣща дори до ковала и, ако до сега отъ страна на населението формално заявление не е ставало,—което, ако ще бѣде като Сливенското, по добръ и да не бѣде,—то никакъ не значи, че въпросѣтъ за диганieto на митата е престаналъ да бѣде разговоръ на всички, всѣдѣ гдѣто и да сѣднатъ. И може ли инакъ да бѣде?—Двама комшии, които ги дѣли единъ плетъ, да не могатъ да размѣняватъ взаимно най потрѣбното, и вуждно за живѣние, за сжществуване! Така напримъ, Колривница или другъ пограниченъ градецъ да не може да занесе или да си купи отъ най близкий другъ градъ въ Княжеството, па даже и дърва, и брашно и храна, всичко туй което е ставало по-напрѣдъ, а сега? Сега не бива, з.щ. ся освободихме. Днесъ не бива да ся вносе нито износе нищо, или не може повече или по малко да ся вносе и износе, отъ което е ставало отъ едната страна въ другата. Сирѣчь, ако ние изъ Румелия изнесемъ стоки за 3 милиона, то княжеството не може и не трѣбва да внесе тукъ за 3 и половина милиона, т. е. повече; ами? Наравно. Ето което тѣи „Марица“, кое пишатъ нейнитѣ редактори, и като лѣвци приурчатъ и туй че ужъ отъ душа и сѣрдце желалъ Гаврилъ паша и тѣ да ся вдигне митото, а Каравеловъ не искалъ билъ. Е чи по голѣми иви юзювѣ, по дѣрта лѣжа и лувачина не могатъ да бѣдять. И какво друго да имъ кажемъ на тия хора, наши братя, когато тѣ едно говорятъ, а друго

вършатъ? Пишатъ че желаятъ да ся вдигне гюмрюкъ, а въ мѣджиса на пашата друго воятъ, друго казватъ. Както ся подигражъ съ народа за „Съединението“, тѣзи хора и сега съ гюмрюка така пакъ искатъ да и граятъ, да лжжатъ. Добръ, на добръ имъ часъ, нѣка и сега ако щѣтъ пакъ да правятъ митинги. Тѣзи хора отъ страхъ не могатъ и да сѣжтъ за да не би да стане „Съединението“, а пакъ взели да казватъ че желаятъ да ся дигне митото. Мерзавци! И смѣятъ да ся наричатъ патриоти, доброжелатели на народа,—лжгите! Нѣка прочете който ще писаното имъ въ „Марица“, и да ни каже не е ли тѣи, както увѣривали. Даже нѣщо повече ще забѣлжи човѣкъ въ писаното имъ по тоя въпросъ; т. е. че тѣ нито ся смислятъ за Съединението а оздравяватъ си положението; и безъ да иматъ срама, празнуватъ 19-й Февруар. — Какво притворство!

Тѣжко и горко на народъ съ подобни политически просвѣтители, чисти шарлатани, гъзболджии!

X. II.

РАЗНИ

Съобщаватъ ни изъ София, че Министерския Съвѣтъ рѣшилъ, да не са даватъ стипендии на ония ученици, които сѣ свършили въ странство.

Отъ голѣмитѣ дѣждове, които валили посполно въ Сърбия, на земеделцитѣ са повредила храната и сѣната, тѣи като немогли да си прибержтъ на време сичко.

Слухѣтъ че мѣжду днешното министерство имало нѣкакво стѣлкновение, е измислица и интрига съ задня цѣль. Министерството стои добръ и солидарностьта, която владѣе по мѣжду имъ въ общава добри резултати. Сичко са върши законно и съ рѣвность. Пѣма нищо извършено, което да произведе негодование или недо волствие.

Извѣстиятъ ни изъ София, че всеизвѣстния Адженовъ избѣгалъ изъ София! Вижда се да е осѣгвалъ, че ще са иска заграбената пара. Другъ единъ башъ превратаджия, за когото са говори че е заграбилъ около два милиона грѣшни левчета, търсаятъ мющерия да се продаде къщата.

Махзаръ гездерджиата на яланъ-либералитѣ въ градъ ни на 29 того, като отишълъ на Лома и предлагалъ на хората да го подписватъ съ своитѣ блядословия произвелъ негодование и нѣколцина го олавижъ, отупватъ го добръ и му съдиратъ махзаря. Изгълъ за захмета на съставителя му!

На 30 того гражданитѣ въ градъ ни, отправихъ особена телеграма до г-на Славейкова Министръ на Вѣтрѣшитѣ Дѣла, въ която като му благодарихъ за отстранението на кмета Симеона Златева, можихъ подъ никакъвъ начинъ да се не възвръща на сжщата длъжность.—Надѣваме се че г. Министръ, ще уважи тази прозба основана на законна пчва, отъ колкото на Цанковиятъ фалшиво исконана и отъ интересъ възбудена.—Гражданитѣ щѣхъ сами да извадихъ рѣчения кметъ изъ Управлението, нѣ благодарение че са извърши на време отстранението и са предпази скандала.

Двама яланъ-либерали въ градъ ни, писали или говорили на г. Ст. Стамбулова въ Търново, да подѣйствува за тѣхъ предъ надлѣжното мѣсто, щото да се неуволняватъ отъ службитѣ, които занимаватъ, като го убѣждавали, че тѣ за напрѣдъ не щѣли да поддържатъ Цанкова, понеже отъ въззванието му, (чакъ сега ли?) разбрали, че той искалъ да измѣни конституцията. По видимому г. Стамбуловъ е повѣрвалъ на тия шалватори и са е застѣпилъ за тѣхъ. Ние съвѣтваме г. Стамбулова, да не вѣрва на такява непостоянни и безсѣвѣтви хора. Тѣ сѣ готови сичко да обѣщаватъ, нѣ едно обѣщаватъ, а друго вършатъ.

Научаваме са, че тримата и половина Цанковиятъ въ градъ ни, биле са наговаряли да правятъ въ Педѣли на 2 того митингъ! Да вѣрваме ли, че ще са намѣржтъ глаунави хора, които да ги послѣдватъ? Невѣрваме да има въ градъ ни глауници, които да се мѣквжтъ за носа отъ хора, които сѣ измѣнили началата си и която искатъ да ни ограничатъ свободата и отнематъ правата. Най сѣтѣи, нека си опитатъ нашитѣ яланъ либерали въсмѣта и въ мислигѣджилъка. Не е алъ, който са зави, той са олави и о сламката.

Както ще видятъ читателитѣ отъ обявлението помѣстено въ тая страница на настояния брой на вѣстника ни, въ градъ ни се отваря Кожена фабрика отъ двѣ три лица наши съотечественници; това доста трудно предприятие, за

да има успѣхъ и напрѣдѣтъкъ, изисква се щото сички ония, които се занимаватъ по тѣзи частъ, да се отнасятъ до речената фабрика съ поржчикитѣ си, да се подкрепихтъ предначинателитѣ на тая работа, за да се развива мѣстната ни индустрия, а не да ся даваме паритѣ на чужденцитѣ.

Мнозина питатъ: На какво основание и съ какво право г. Симеонъ Златевъ испѣдения кметъ, слѣдва да предѣдствелствува на училищното настоятелство въ градъ ни, и да се разполага съ учебнитѣ дѣла, когато той веднѣжъ вече отстраненъ отъ кметската длъжность, правото което му дава чл. 47 отъ общинския законъ, престава да има сила за него, защото предѣдателя на училищното Настоятелство нито се избира, нито се пѣкъ назначава като такъвъ, понеже по реченния членъ, кмета по право е и предѣдателя на учил. настоятелство, а щомъ е отстраненъ, който испѣнява длъжностьта на кмета, той по право трѣбва да е и предѣдателя.

Научаваме са още, че той заповѣдвалъ на учителитѣ, кога да отворятъ училищата, сключвалъ разни условия съ тѣхъ по за нѣколко години; а най-главното е че сичкитѣ дѣла и книжа относящи са до Настоятелството се намирали въ дома му и при сичко че формално му ги е искалъ кмета да ги предаде, на което го подканилъ и самия управителъ, той обаче отказалъ да испѣне това. Обръщаме вниманието на надлѣжното мѣсто, върху повѣдението на този самозванъ предѣдателя, при това призоваваме и нашитѣ съграждане, да се посѣбератъ и размислжтъ върху училищата, за които плащатъ.

Обявление.

Честъ имае да извѣстимъ на интересующитѣ ся, че въ ново откритата въ гр. Руссе, „Кожена фабрика“ (Табана) подъ наше собственно название.

Пенковъ, Павловъ & Сие

се изработватъ и се намиратъ за продавъ разни видове кожа, изработени по Европейска система: Видело, вакети (вакса), юхтозе, блинкъ гионъ (кюселе), маракими, мешини разни видове, кюселета за царвули и др. като препоржчваме произвѣденията (кожатѣ), отъ тая за пръвъ пѣтъ въведена въ България индустрия надѣваме са, че господа купувачитѣ, ще дадатъ предпочитание на нашитѣ произвѣдения; които по качества и здравината си не стоятъ никакъ по долу отъ Европейскитѣ, а по умѣренитѣ цѣни конкуриратъ съ Европейскитѣ.

Руссе 30 Августъ 1884 год.

Съ почитание:

Пенковъ, Павловъ & Сие.

Педоставени депешни отъ Руссенската Т. II. Станица по непазождени адресантитѣ: Тани Неновъ Динъ варошъ, Marie Isvorani, Или заерджиата, Трайловичъ Княжеска улица № 103 Valler ulitza Alesandre pour Hette, Габровски хотелъ България, Дякону Григорию Зѣфирову.

Руссе 31 Августъ 1884 год.

Иач. Ст. К. Дряловски.

ИЗВѢСТИЕ.

Училищното настоятелство въ Никополь има нужда отъ единъ учителъ, който ще преподава въ първитѣ три отдѣления и да пѣе въ черкова. — Който са наема да испѣни тѣзи длъжность, нека са отнесе за спорузѣние направо до кмета.

Никополь 30 Августъ 1884 г.

Николчо Мандисовъ.

Редакторъ издатель: Т. Х. Станчевъ